

4. neděle

30. Svě farníky vedl k Pánu Bohu - povídal si s nimi, kázal a zpovídal.

Ve svém stáří se Hofbauer opět dostal do Vídně. Stal se zde zpovědníkem u sester v klášteře. Zpovídal je a duchovně doprovázel na jejich cestě k Pánu Bohu. Za čas k němu začalo chodit ke svátosti smíření čím dál víc lidí z celé Vídně. Byli to děti i dospělí, chudí i bohatí, obyčejní i vzdělaní. Všichni si starého a zbožného řeholníka oblíbili. S dětmi si hrál a vydával pro ně časopis, s dospělými si povídal. Večer a někdy i v noci chodíval k nemocným lidem, aby je rozveselil a třeba jim přinesl jídlo nebo to, co zrovna potřebovali. Často byl zván na setkání se slavnými umělci a spisovateli, nebo i mezi šlechtu. Někteří lidé jej však přímo nesnášeli a snažili se ho vyhnat z města i ze země. Dokonce k němu poslali policii s oznámením, že má odejít. Když se o tom dozvěděl císař František, rozzlobil se, protože si staříčkého otce Hofbauera vážil a věděl, že je moudrý a zbožný a že jeho působení ve Vídni je pro všechny obyvatele důležité. Hofbauer ve městě zůstal a jako dar mu císař dal povolení k tomu, že do Rakouska může přivést řád redemptoristů a zakládat pro ně kláštery.

Otec Hofbauer velmi rád uděloval svátost smíření, protože věděl, jak je to pro lidi osvobozující. Při svátosti smíření se člověk setkává s Pánem Ježíšem. Vyzná mu své hříchy a prosí jej o odpuštění. Pán Ježíš mu skrze slova kněze odpouští, tím očišťuje jeho duši a zároveň jej posiluje v konání dobra.

Představte si, že každý hřích znamená těžký kámen, který si nesete v batohu. Když už jich máte hodně, půjde se vám špatně, budete často zakopávat a padat a brzy se unavíte. Při svátosti smíření tento batoh dáváte Pánu Ježíši a on všechny kameny promění ve vodu, které když se napijete, posílí vás na další cestě. Nebojme se přicházet ke svátosti smíření, která nás osvobozuje a dává novou chuť do dalších dní.